

Kabelgast is Cor van Ginkel

Deze uitgave van kabelgast is het aan mij om mijzelf aan jullie voor te stellen.

Mijn naam is Cor van Ginkel geboren te Renkum en 59 jaar oud, getrouwd met Hilda. Samen hebben wij drie dochters en ben Opa van drie kleinkinderen.

Wij wonen in het mooie Kesteren in de Betuwe waar we het erg naar ons zin hebben.

Een grote hobby van mij is motorrijden, 1 keer per jaar wordt er een tocht gepland naar het buitenland waaronder Noorwegen, Oostenrijk en Kroatië in de top 3 staan.

Hoe het allemaal begonnen is ...? Ik neem jullie mee in mijn wereld die Marine heet!

Tijdens de opleiding aan de LTS in Wageningen waar de richting elektrotechniek gekozen is heb ik mijzelf vaak de vraag gesteld wat het vervolg zal gaan worden.... verder studeren aan de MTS? werken? of iets heel dynamisch? Tijdens het laatste jaar van de opleiding kwamen verschillende bedrijven op school om zich voor te stellen met als doel... mensen werven. Een van deze bedrijven was ook defensie met de drie krijgsmachtonderdelen waarbij ook films werden getoond. Mijn interesse werd gewekt door de grijze vloot waarbij studeren, werken, reizen, kameraadschap en zelfstandigheid pijlers waren waar ik mij wel ik kon vinden.

Thuisgekomen komen en met mijn enthousiasme verteld aan mijn ouders de meegebrachte documentatie nog eens doorgelezen en het antwoordformulier ingevuld. Als snel kwam de uitnodiging voor een keuring welke plaatsvond in Hollandse Rading (voormalige MOKH) en 4 dagen in beslag zou nemen. Opzich was dit als een belevenis, testen maken, gesprekken met psychologen en medische keuring met als resultaat goedgekeurd. Zo trots als een pauw was ik, nu eerst mijn diploma halen en dan kon er een datum worden geselecteerd om te gaan starten in de Wereld die Marine heet met als dienstvak WDE (wapentechnischdienst elektrotechniek) voor onbepaalde tijd.

15 november 1982 was het zover, opkomst op Willemsoord voor de EMMV, daarna MK Erfprins voor de vakopleiding, Schoof, NBCD school en vervolgens een operationele plaatsing op Hr.Ms. van Galen. Aan boord gekomen met 4 klasgenoten van de vakopleiding zouden we twee uur later al losgemaakt worden van de wal om als schip van de wacht te gaan opereren op de Noordzee, direct gebeurde er al van alles zoals ompraaien, de geur van bakkerij, kombuis, ketelruim en dieselgenerator-kamer gaven al veel prikkels dat hier veel dynamiek aanwezig was en voelde me als een vis in het water. Er moest natuurlijk ook nog in gerouleerd worden waarbij het schip al gauw op een doolhof leek maar dat wende erg snel waardoor je gauw je weg wist te vinden.

De Van Galen was uitgerust met een z.g. VDS (Variable Dept Sonar) waardoor we veel opereerde in het noordelijke deel van de Noordzee en boven de Poolcirkel waarbij havens werden aangedaan in Schotland, Engeland en Scandinavië. In de eerste maanden werken aan het takenboek op verschillende afdelingen waarbij mijn interesse lag bij Radar/Daisy en was veelal te vinden in de commando centrale, brug, radar hut en computerruimte. Op zee werden in het weekend door OS&O diverse activiteiten georganiseerd en in de havens zochten we veelal vertier in de kroegen, wat een geweldig job is dit met veel variatie. Na het beëindigen van het takenboek de bevordering naar matroos 1^e klas en begon je je al een beetje bij de oude garde te horen.

Na een dokperiode van 3 maanden werden we opgewerkt in Zuid-Engeland in de Fost / Nost waarbij er intensief geoefend werd om klaargestoomd te worden voor grotere trips. Al snel stond er een mooie reis op het programma nl. 3 maanden naar de Middellandse zee met havens in Zuid-Europa en Noord-Afrika. Bij terugkomst van deze reis werd ik overgeplaatst naar het MEOB om als onderhoudsmonteur op de rijkswerf onderhoud te plegen aan SEWACO-apparatuur op de Van Speijkklasse fregatten. Na 1,5 jaar kwam hier een einde aan ben ik overgeplaatst naar Erfprins voor de KPL-opleiding.

Na deze afgerond te hebben nog even 6 weken de kadertraining met de beruchte palenbak afronden om vervolgens weer de schoolbanken in te duiken voor de specialisatie cursus, het werd hoe kon het ook anders de Van Speijkklasseregatten in de EOv, voor de kenners onder ons de UA8 – UA9 – UA13 – Argos - Eis en de ELT 511/ N stoorzendinstallatie. Wel werd erbij verteld dat nadat de training afgerond zou zijn de plaatsing zou worden Hr. Ms. Isaac Sweers en Hr. Ms. Evertsen.

Een maal aan boord van de Evertsen verschillende klein reizen gemaakt op de Noord- en Oostzee waarbij het verhaal de ronde deed dat Indonesië interesse had in deze schepen en de KM deze wilde vervangen voor M-fregatten. En zo werd het gerucht werkelijkheid, met de Evertsen zijn we naar de Schelde werf gevaren in Vlissingen en hebben hier een dokperiode van 5 maanden doorstaan waarbij het schip werd omgebouwd, geschilderd in de nieuwe kleuren en langzaam de groep Indonesiërs aan boord kwam die ingewerkt werden door een detachement van 40 Nederlandse marine lui waartoe ik toebehoorde. Na een operationele inwerkperiode waarbij het gehele programma werd afgewerkt op zee waren de mannen gereed om het schip zelf terug te varen naar hun nieuwe thuishaven, de Oost.

Het NL-detachement werd volledig overgeplaatst naar de Isaac Sweers en het gehele spel begon weer van voren af aan met het verschil dat deze keer de Rijkswerf in Den Helder gekozen werd om de ombouw te voltooien. Na een mooie feestavond wat tevens het afscheid was van het laatste Van Speijkklasseregat kwam aan dit tijdperk een einde. We hebben nog verzocht om het schip mee te mogen begeleiden naar Indonesië maar hier kwam helaas geen toestemming voor.

Hierna ben ik weer naar Erfprins gegaan voor de specialisatie EOv voor de S-fregatten, Hr. Ms. Pieter Floris was het doel met als inzet de Perzische golf maar het liep anders... na het beëindigen van de opleiding zou ik overgeplaatst worden naar Vlissingen om op de M-fregatten ingezet te worden. Na een verzoek ingediend te hebben om toch naar de Pieter Floris te kunnen werd dit afgewezen, dat was voor mij het signaal om mij te oriënteren in de burgermaatschappij en zo gebeurde het ook dat ik na 3 maanden na de afwijzing mijn ontslag heb ingediend en ben gaan werken in de keramische industrie

als Productieleider, Plantmanager en Proces-Engineer wat ik nog steeds met veel plezier doe. Bloed kruipt waar het niet gaan kan en door het volgen van verschillende groepen op facebook kwam ik ook in contact met de Bernisse mede ook omdat mijn dochter in Hellevoetsluis werkt. Na een gesprek met één van de bemanningsleden, Jan Villijn en een gesprek met de voorzitter Gerrit van Elst heb ik hier enige tijd over na gedacht. Na een aantal weken werd ik gebeld door Gerrit of ik zin had om mee te varen op een zaterdag (Regattarace - 2022), om ook kennis te maken met mede opvarenden. Jullie zullen begrijpen dat ik dit niet kon afwijzen en heb dan ook een mooie dag gehad.

Nadat er wederzijds een klik was hebben we de knoop doorgehakt en mag ik mij weer in het uniform hijsen om als vrijwilliger deel uit te maken van de groep. Het voelt weer als vroeger en ben trots om deze job te mogen uitvoeren. Mijn pensioen duurt nog zeker 6 jaar waardoor ik in de weekenden eens per maand aanwezig ben om de rondleidingen te verzorgen met een aantal mede opvarende. De mooie trips die we afgelopen augustus en september hebben gemaakt zijn buitengewoon goed en gezellig verlopen waarbij de Bernisse m.n. in België een gewilde dame is om te bezoeken. Ook de Wereldhavendagen in Rotterdam was mooi georganiseerd waarbij je opgenomen wordt in de KM organisatie en je, je voelt of dat je niet weg bent geweest bij de Koninklijke Marine.

Tot zover mijn bijdrage.....**Mooie reizen en een behouden vaart voor nu en in de toekomst!**